

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6817205693
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6817205693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: G. W., nar. X. W. XXXX, trvale bytom N. XX, XXX XX N., v konaní o zaplatenie 1.885,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca, č.k. 4Csp/158/2017-88 zo dňa 13. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 924,30 Eur, a to v mesačných splátkach vo výške 40,-Eur, splatných k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (prvá výroková veta). Druhou výrovkovou vetou žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (tretia výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 924,30 Eur vyhovel, nakoľko v uvedenej časti mal preukázanú jej dôvodnosť a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 09.11.2012 uzatvorená zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného osobný účet. Uzatvorená zmluva o bežnom účte mala tiež charakter spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko bola uzatvorená medzi dodávateľom v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti žalobcu a žalovaným ako spotrebiteľom. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemal preukázanú dôvodnosť uplatneného nároku titulom zaplatenia debetného zostatku v dôsledku nepovoleného prečerpania na osobnom účte žalovaného v uplatnenej výške 1.885,33 Eur spolu s úrokom vo výške 28% ročne. Podľa výpisu z účtu za február 2015 zostatok na účte žalovaného bol v mesiaci január 2015 záporný, v sume -995,54 Eur. V mesiaci marec 2015 sa záporný zostatok na účte žalovaného ešte viac zvýšil a od mesiaca apríl 2015 boli na ťarchu účtu žalovaného účtované už iba rôzne poplatky, konkrétne poplatok za hotovostný vklad, mesačný poplatok za vedenie účtu, poplatok za oznámenie o nevykonanej platbe, poplatok za zrušenie trvalého príkazu, poplatok za prečerpanie účtu - debetná upomienka, resp. príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou a tiež úroky v celkovej výške 961,03 Eur. Okrem iných poplatkov v sume 38,55 Eur boli ku dňu uzatvorenia účtu na ťarchu žalovaného zaúčtované upomienky za nepovolené prečerpanie účtu vo

výške 30,-Eur (2x 15,-Eur) a úroky vo výške 892,48 Eur. Zostatok na účte žalovaného ku dňu uzatvorenia účtu (04.07.2017) bol záporný, -1885,33 Eur.

1.2 Okresný súd zdôraznil, že napriek účtovaným poplatkom zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ľarchu jeho bežného účtu a ani ich výšku. Ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach a Sadzobníku poplatkov a služieb žalobcu, na ktoré zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne zmluvne dojednané ustanovenia, ktorých obsah pred podpisom zmluvy by žalovaný mal reálnu možnosť ovplyvniť. Tieto ustanovenia zároveň spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu pritom vykazuje znaky typizovanej a formulárovej zmluvy štandardne používanej žalobcom pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ku ktorej môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie. Okresný súd podotkol, že pri jej kontrahovaní býva zo strany veriteľa v mnohých prípadoch využívaná neskúsenosť spotrebiteľa a moment jeho prekvapenia, čomu svedčí aj zapracovanie rôznych poplatkov do Všeobecných zmluvných podmienok a následne aj sadzobníka. Podľa názoru okresného súdu tieto majú mať pre každého zmluvného partnera dodávateľa (pre neurčitý počet klientov) v súvislosti s poskytovaním bankových produktov a služieb zo strany žalobcu, iba podporný a vysvetľujúci charakter individuálnych zmluvných dojednaní určitej zmluvy, uzavretej už s konkrétnym klientom. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je zvýšenie právnej ochrany slabšieho účastníka spotrebiteľského zmluvného vzťahu, a to za účelom vyrovnania faktickej nerovnosti v postavení zmluvných strán. Od spotrebiteľa nie je možné požadovať poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve.

1.3 Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov zmluvného vzťahu, ktoré by žalovaného zaviazovalo k povinnosti platiť úroky a tiež neuviedol z akej sumy a za aké obdobie a v akej sadzbe žalobca uplatnené úroky, ktoré sú uvedené v jednotlivých výpisoch za mesiace február 2015 až máj 2017, účtoval.

1.4 Žalobca tiež nepreukázal ani nárok na zaplatenie celkovo 2-krát uplatnenej zmluvnej pokuty za nepovolené prečerpanie účtu žalovaného v sume spolu 30,-Eur. Vo vzťahu k zmluvnej pokute okresný súd nemal preukázané zachovanie písomnej formy pri dojednaní zmluvnej pokuty, ktorá je podmienkou jej platnosti s poukazom na ustanovenia § 544 ods. 2 a § 40 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Aj keď zmluva o bežnom účte bola uzatvorená písomne, zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute nie je súčasťou uzavretého zmluvného vzťahu, nebolo medzi účastníkmi zmluvne dojednané ani samostatne, následne po uzavretí zabezpečovanej zmluvy o bežnom účte. Ustanovenia o zmluvnej pokute zapracované do zmluvných podmienok a sadzobníka poplatkov nemajú písomnú formu, nie sú podpísané dlžníkom ako konajúcou osobou. Písomná forma je základnou zákonnou podmienkou platného dojednania zmluvnej pokuty. Rovnako ustanovenie o zmluvnej pokute nemožno považovať ani za individuálne dojednané zmluvné ustanovenie, ktorého obsah by mal žalovaný reálnu možnosť pred podpisom zmluvy ovplyvniť. Okresný súd tak konštatoval, že toto ustanovenie je nielenže neplatné pre nedostatok zákonom vyžadovanej a predpísanej formy, ale je aj neprijateľné, lebo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného.

1.5 Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s poukazom na § 232 ods. 3, 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) vyhovel žiadosti žalovaného a povolil mu zaplatiť dlžnú sumu mesačnými splátkami vo výške 40,-Eur, splatnými vždy do posledného dňa kalendárneho mesiaca, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V tomto smere okresný súd zdôraznil, že prihliadol na výšku peňažného plnenia, ako aj finančnú situáciu žalovaného, ktorá mu nedovoľuje zaplatiť dlžnú sumu jednorázovo v zákonnej paričnej lehote 3 dní. Súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní, ktorý nerozporoval tvrdeniu žalobcu, že sa dostal do nepovoleného prečerpania a peňažné prostriedky riadne a včas žalobcovi nesplácal. Okresný súd uviedol, že nemal dôvod neveriť jeho tvrdeniu, že v dôsledku ďalších dlhov a potrebe hrať aj existenčné náklady, bude schopný dlžnú sumu splácať iba v mesačných splátkach. Keďže aktuálne pracuje mimo miesta svojho bydliska, táto práca mu nezabezpečuje stabilnú výšku príjmu. Povolenie splátok žalobca (keďže ide o banku) nebude vo svojich majetkových pomeroch dotknutý. Okresný súd zdôraznil, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky, žalovaný stratí výhodu splátok a vznikne mu povinnosť uhradiť dlh jednorázovo.

1.6 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodoval podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., zistil, že žalobca mal úspech vo veci 923,30 Eur, čo predstavuje 49,03%, neúspech mal v sume 961,03 Eur, čo je 50,97%. Vzhľadom k uvedenému, vyváženie úspechu neúspechom žalobcu v spore, súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie, v časti zamietavého výroku (druhá výroková veta), vrátane výroku o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, žalobe vyhovel v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného nahradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

2.1 Odvolanie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 565 ods.1, písm. h) C.s.p. a tvrdil tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Poukázal na ustanovenie § 31 ods.3, 4 Zákona o platobných službách, ktorý výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytnutie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. V zmysle bodu 4 ods.2 zmluvy sa vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán, výslovne neupravené zmluvou, riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora, C-42/156 z 09.11.2016, z ktorého vyplýva, že článok 10 ods.1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sú síce povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky, obchodné podmienky a sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Žalobca tak mal za to, že nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného.

2.1 Pokiaľ ide o úroky, žalobca zdôraznil, že prekročením sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania (§ 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Poukázal na bod 3.4, 3.8 a 3.12 Všeobecných obchodných podmienok a zdôraznil, že ustanovenie bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon č. 129/2010 Z.z.. Poukázal na bod 23, časť 3 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých ak vznikne na účte debetný zostatok, resp. je prekročené povolenie pre povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročenie nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ľarchu účtu, prípadne účtovať sankčný poplatok. Tento je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Žalobca tak zdôraznil, že dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie je upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou zmluvy a v zmysle uvedeného toto dojednanie nemusí byť v samotnom texte zmluvy. Pokiaľ ide o výšku úroku, tento žalobca odvodzuje zo Všeobecných obchodných podmienok a odkazu na Sadzobník poplatkov, zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať aj údaj o výške úroku. Úrok za užívanie prostriedkov z prekročenia nie je sankčným úrokom z omeškania, ale odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov, cenou poskytnutého úveru. Žalobca tak mal za to, že svoj nárok riadne odôvodnil a nie je daný dôvod na zamietnutie nároku hoci len v časti.

2.2 Pokiaľ okresný súd povolil žalovanému splácať dlh v splátkach, žalobca toto rozhodnutie považoval za rozporné so zákonom, rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú takmer rovnakú splátku, a teda rovnako výhodné postavenie ako pôvodne zmluvne dohodnuté. V tomto smere žalobca ako odvolateľ poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov, zdôraznil, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu rozhodnutia, kedy dôjde k dôslednému zisteniu majetku žalovaného a k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Pre posúdenie vymožiteľnosti pohľadávky a voľbu

vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem, prípadne vyživovacia povinnosť žalovaného, ale jeho celkové majetkové pomery.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu napriek výzve súdu prvej inštancie písomne nevyjadril.

4. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

8. Odvolanie v danom prípade nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah medzi účastníkmi konania je okrem ustanovení Obchodného zákonníka (§ 708 a nasledujúce) potrebné aplikovať v nadväznosti na ustanovenie § 710 Obchodného zákonníka aj príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ, aplikovateľný len na občiansko-právne vzťahy, naopak, príslušné ustanovenia OZ je potrebné použiť na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občiansko-právny alebo obchodno-právny vzťah. V konečnom dôsledku spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v podanom odvolaní namietaný nebol.

8.1 V prejednávanej veci bolo súdom prvej inštancie zistené, že strany sporu uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného osobný účet. Okresný súd tiež zistil, že časť nároku vyplýva z finančných prostriedkov, ktoré žalobca žalovaný reálne čerpal v rámci povoleného prečerpania účtu, v tejto časti žalobe vyhovel a časť uplatneného nároku vyplýva z rôznych poplatkov, ktoré boli účtované na ťarchu účtu z dôvodu nepovoleného prečerpania účtu. Okresný súd založil napadnuté rozhodnutie na právnom závere, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ťarchu jeho bežného účtu a ani ich výšku. Ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach žalovaného a v Sadzobníku poplatkov a služieb žalobcu nebolo možné považovať za individuálne dohodnuté. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v plnom rozsahu na jeho poukazuje.

8.2 Žalobca v podanom odvolaní argumentoval, že Všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov a služieb a sadzobník poplatkov a služieb sú súčasťou zmluvy (zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb). Odvolací súd však v zhode so závermi súdu prvej inštancie konštatuje, že účtované poplatky a úroky neboli individuálne dohodnuté. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce žalovaný ako spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, avšak nemohol ovplyvniť ich obsah. Je nesporné, že

v danom prípade nijako žalovaný obsah sadzobníka poplatkov ovplyvňovať nemohol a žalobca to v podanom odvolaní ani netvrdí. Ak žalobca poukazoval na všeobecné obchodné podmienky, súd prvej inštancie správne uzavrel, že tieto by mali mať iba vysvetľujúci a podporný charakter individuálnych zmluvných dojednaní; nemali by sa v nich nachádzať dojednania úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ nemôže individuálne so žalobcom, ktorý je dodávateľom, dohodnúť. Keďže úroky ani poplatky neboli so žalovaným ako spotrebiteľom dohodnuté, súd prvej inštancie ich správne nepriznal.

8.3 Pokiaľ žalobca namietal závery rozsudku súdneho dvora C-42/2015 zo dňa 09.11.2016 v prejudiciálnom konaní vo vzťahu k smernici 2008/48/ES, odvolací súd uvádza, že časť podstatných náležitostí zmluvy o úvere sa môže uviesť osobitne aj v prílohe k zmluve; zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden ucelený dokument. Príloha ale musí byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, musí byť spotrebiteľovi odovzdaná, aby sa s ňou mohol oboznámiť. Súdny dvor vo vyššie uvedenom rozhodnutí tiež konštatuje, že Smernica 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že všetky tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Ak by podstatné náležitosti zmluvy (§ 9 zákona č. 129/2010 Z.z.) boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach (prípadne v sadzobníku), minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané. A v danom prípade žalobca takúto skutočnosť nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by žalobca ako dodávateľ žalovanému ako spotrebiteľovi doručil aj všeobecné obchodné podmienky a sadzobník, že by sa s takýmito všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaný riadne oboznámil, resp. že by ich po prevzatí podpísal.

8.4 Žalobca v podanom odvolaní namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie o povolení zaplatenia dlhu v splátkach, tvrdil, že rozhodnutie nemôže zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. K uvedenému odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 13.10.2017, na ktoré bol žalobca riadne predvolaný, svoju neúčast' na pojednávaní vopred z dôvodu zaneprázdnenosti ospravedlnil. Súd prvej inštancie vyslúchol žalovaného, ktorý poukázal na svoju sociálnu situáciu. Žalobca tieto tvrdenia žalovaného (aj) z dôvodu svojej neprítomnosti nerozporoval. Nakoľko žalobca tieto skutkové tvrdenia žalovaného výslovne nepoprel, považujú sa za nesporné (§ 151 ods. 2 C.s.p.). Okresný súd žalovanému povoliac žalovanému zaplatenie dlhu v splátkach správne pod hrozbou zročnosti celého plnenia pri omeškaní s plnením jednej splátky; takýmto spôsobom žalovaného ako dlžníka nijakým spôsobom nezvýhodnil. Odvolací súd v tomto smere prihliadol na výšku splátky (40,- Eur mesačne), ktorá je primeraná k výške priznanej istiny a k zaplateniu rozsudkom priznaného nároku pri riadnom plnení splátok žalovaným dňe v lehote do dvoch rokov.

9. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil, vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ktorý správne poukázal na pomer úspechu v spore, podľa ktorého o trovách konania rozhodol.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p.. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si ale neuplatnil. Zo súdneho spisu ani nevyplýva, že by žalovanému v odvolacom konaní vznikli akékoľvek trovy, nakoľko k podanému odvolaniu sa nevyjadril.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).